

LBRIS

We know
books

BARBARA DAVIS

Ecoul unei iubiri pierdute

Traducere din limba engleză
RALUCA CONȚIU

LITERA

București

Așezat în biblioteca mea, noaptea, și uitându-mă la fețele tăcute ale cărților mele, mă simt vizitat ocazional de o senzație de supranatural.

Alexander Smith

PROLOG

21 iulie 1954

Marblehead, Massachusetts

Sosește într-o zi strălucitoare de vară.

Un plic maro voluminos, cu ștampila **PRIORITAR** vizibilă în două locuri, cu cerneală roșie. Mă uit la plicul așezat pe mapa de piele plină de cicatrici, alături de restul corespondenței. Scrisul de pe plic îmi este familiar, la fel și numele expeditorului.

Mă așez pe scaun, inspir adânc, las aerul să iasă. Chiar și acum, după atâția ani, amintirile sunt înșelătoare. Ca în cazul durerii unui membru-fantomă, deși sursa durerii a dispărut, amintirea a ceea ce s-a pierdut mă ia prin surprindere, brusc și intens. Îmi permit să simt durerea un moment, așteptând să se atenueze.

Soarele după-amiezii intră printre jaluzelele biroului meu, pictând pete de lumină lăptoasă pe covor și pe pereți, pe rafturile pline cu cărți și premii și cu nimicuri colecționate de-a lungul anilor. Sanctuarul meu. Dar, astăzi, se pare că trecutul m-a ajuns din urmă.

Deschid plicul și răstorn conținutul pe birou. Un pachet dreptunghiular, învelit în hârtie maro, și un plic mic, în care se află un bilet.

Retrimis, conform scrisorii anexate

Nu am cum să nu recunosc scrisul îngrijit al lui Dickey.
Nepotul meu.

Vorbim rareori – anii au transformat conversațiile noastre în evenimente stânjenitoare –, deși încă ne trimitem felicitări cu ocazia sărbătorilor și a aniversărilor. Ce mi-o fi trimis?

Scot foaia din plic și o pun, deschisă, pe mapă. Aici, nu mai este scrisul lui Dickey, ci un altul. La fel de familiar. Litere ascuțite, pline de unghiuri, apăsate. Litere puse pe hârtie de o fantomă.

Dickey,

După tot ce s-a întâmplat între mine și familia ta, vei considera, fără îndoială, că fac o mișcare îndrăzneată contactându-te. Sunt deosebit de conștient de ruptura rezultată în urma legăturii mele cu familia ta și ezit să te pun din nou la mijloc, dar am descoperit că există lucruri care, chiar și după atâția ani, au nevoie de clarificare. Așa că trebuie să-ți cer o ultimă favoare. Te rog să îi trimiți pachetul acesta mătușii tale, despre care nu mai știu nimic de ceva ani. Presupun că ții-neți legătura, de vreme ce ai fost mereu preferatul ei, și îmi aduc aminte că, odată, te-a însărcinat cu un mesaj destul de delicat. Această amintire îmi dă curajul să-ți scriu acum. Te rog să trimiți pachetul nedeschis, deoarece conținutul său este privat, destinat doar ochilor mătușii tale.

Cu deosebită considerație și recunoștință,

H.

În timp ce mă uit la pachetul maro, camera pare dintr-odată mică, lipsită de aer, strâmtă. Treisprezece ani fără nici un cuvânt și acum, din senin, un pachet clandestin, trimis prin intermediul vechiului nostru mijlocitor. De ce acum? De fapt, *de ce?*

Măinile îmi sunt lipicioase în timp ce rup hârtia maro, aspră. Din interior apare un cotor îmbrăcat în piele, cu litere în relief. O copertă albastră, marmorată. O carte. Titlul, cu litere aurii, mă lovește ca un pumn.

Regretând-o pe Belle.

Înghit cu greu nodul din gât, atât de dureros, încât mi se oprește respirația. Am fost amorțită atât de mult timp, încercând din greu să nu îmi amintesc, încât am uitat cu totul ce înseamnă să fii tăiată, să sângerezi. Mă îmbărbătez, în timp ce dau coperta laoparte, apoi îmi acopăr gura cu o mână, înăbușindu-mi un suspin. Bineînțeles că există o dedicație. Niciodată nu ai putut scăpa ocazia de a avea ultimul cuvânt. Dar nu am fost pregătită pentru vocea ta care îmi umple mintea în timp ce citesc cuvintele pe care le-ai notat pe pagina de titlu – o săgeată țintită către conștiința mea.

„Cum, Belle? După tot ce s-a întâmplat... cum ai putut s-o faci?“

CAPITOLUL 1

ASHLYN

*Nimic nu este mai viu decât o carte bine iubită.**Ashlyn Greer, Îngrijirea și restaurarea cărților vechi**23 septembrie 1984**Portsmouth, New Hampshire*

Așa cum se întâmpla adesea în după-amiezile de duminică, Ashlyn Greer era la vânătoare. De data aceasta, în dezordona-ta cameră din spate a unui butic vechi, situat la două străzi de An Unlikely Story, magazinul de cărți rare pe care îl avea și îl conducea de aproape patru ani.

Cu o zi în urmă, primise un telefon de la Kevin Petri, pro-prietarul buticului, care o anunțase că un tip din Rye adusese câteva cutii pline cu cărți, pe care el nu avea unde să le păstreze. Ar fi dorit să arunce o privire?

Nu era prima dată când își petrecea singura zi liberă săpând prin cutii după comori pierdute. Cel mai adesea, se întorcea cu mâna goală – dar nu întotdeauna. Odată reușise să găsească

o primă ediție a cărții *All Creatures Great and Small*¹, necitită, din câte își putuse da seama. Altă dată, salvase o primă ediție din *Lost Horizon* dintr-o cutie de cărți vechi de bucate. Fusese neglijată, dar, după o restaurare extensivă, obținuse un profit bun. Nu se întâmpla adesea să găsească așa ceva – de fapt, aproape niciodată –, dar, în rarele ocazii când o făcea, fiorul descoperirii făcea să merite tot efortul.

Din păcate, cutiile de astăzi nu arătau foarte promițător. Cele mai multe cărți aveau copertele cartonate, romane recente scrise de Danielle Steel, Diane Chamberlain și mult lăudatul rege al romanelor lacrimogene, Hugh Garret. Autori de calitate, desigur, dar nu rari. A doua cutie oferi un amestec mai eclectic, inclusiv câteva cărți despre sănătate și nutriție, una care garanta un abdomen plat în treizeci de zile, o alta care lauda beneficiile unei diete macrobiotice.

Lucra repede, având grijă să nu țină prea mult cărțile în mână, dar era greu să nu prindă vibrațiile subtile până când le puneă din nou în cutie. Îi aparținuseră cuiva bolnav și care se temea, cineva îngrijorat că nu mai avea timp. O femeie, era aproape sigură de acest lucru.

Era o chestie a ei, un dar, ca loviturile perfecte sau ca năsul unui parfumiș. Abilitatea de a citi ecourile care se atașau de anumite obiecte neînsuflețite – mai precis, de cărți. Nu avea habar cum funcționa acest dar. Știa doar că totul începuse pe când avea 12 ani.

Părinții ei porniseră una dintre certurile lor monstruoase, iar ea se strecurase pe ușa din spate, își luase bicicleta și pedalase cu furie, până când ajunsese la mica librărie înghesuită de pe Mark Street. Locul ei sigur, așa ajunsese să se gândească la acel spațiu – și încă o făcea.

¹ Carte scrisă de James Herriot, scriitor și medic veterinar englez, pe numele său adevărat James Alfred Wight (n.tr.)

Frank Atwater, proprietarul librăriei, o salutase din cap cu unul dintre gesturile lui taciturne. Știa cum erau lucrurile acasă la ea – toată lumea din oraș știa –, dar niciodată nu abordase acest subiect, optând, în schimb, pentru a îi oferi un refugiu atunci când lucrurile deveneau insuportabile între părinții ei. Era o dovadă de bunătate pe care ea nu o uitase niciodată.

În ziua aceea hotărâtoare, se dusesese direct în colțul ei preferat, unde erau așezate cărțile pentru copii. Știa fiecare titlu și autor pe de rost, precum și ordinea precisă în care erau aranjate cărțile. Le citise pe toate cel puțin o dată. Dar, în ziua aceea, apăruseră trei cărți noi. Își plimbase degetele pe cotoarele nefamiliare. *The Story of Doctor Dolittle*¹, *The Mystery of the Ivory Charm*² și *The Water-Babies*³. Luase de pe raft *The Water-Babies*.

Atunci se întâmplase. Un mic șoc îi trecuse prin brațe, până în piept. Și atât de multă tristețe, încât dintr-odată nu mai putuse respira. Lăsase cartea din mână. Cartea aterizase la picioarele ei, deschisă, ca o pasăre rănită.

Își imaginase totul?

Nu. O simțise. Fizic. O durere atât de reală, atât de crudă, încât, pentru o secundă, lacrimile îi umpluseră ochii. Dar cum?

Ezitând, luase cartea de pe jos. De data aceasta, lăsase sentimentele să o cuprindă. Un nod în gât din cauza lacrimilor. Umeri împovărați de pierdere. Genul acela de pierdere care nu avea nici o milă, nici un sfârșit. Pe atunci, nu avusese nici o referință pentru tipul acela de durere, cel care se imprimă în corp, care se lipește de suflet pentru totdeauna. Rămăsese acolo, încercând să înțeleagă – orice ar fi fost ceea ce experimentase.

În cele din urmă, tristețea pâlise, pierzându-și o parte din asprime. Fie se obișnuise ea cu senzația, fie emoția își trăise, pur și simplu, cursul. Nu fusese sigură de ceea ce se întâmplase.

¹ Carte pentru copii, scrisă de Hugh Lofting (n.tr.)

² Al treisprezecelea volum din seria „Nancy Drew”, de Carolyn Keene (n.tr.)

³ Roman pentru copii de Charles Kingsley (n.tr.)

Nici acum, după atâția ani, nu știa cu siguranță. Își puteau cărțile schimba ecoul sau emoțiile legate de ele aveau o natură fixă, care nu se putea modifica în timp?

În ziua următoare, îl întrebase pe Frank de unde adusesese cărțile noi. El îi spusese că le primise de la sora unei femei al cărei fiu murise într-un accident de mașină. În cele din urmă, ea înțelesese. Tristețea aceea sufocantă, senzația zdrobitoare din coaste fusesse doliul. Durerea unei mame. Dar cum se întâmplase acest lucru încă îi scăpa. Era cu adevărat posibil să simtă emoțiile altei persoane prin simpla atingere a unui obiect care îi aparținuse?

De-a lungul următoarelor săptămâni, încercase să recreeze acea senzație, scoțând de pe raft cărți la întâmplare, așteptând un alt șoc emoțional. Zi după zi, nu se întâmplase nimic. Apoi, într-o după-masă, luase un exemplar uzat din cartea lui Charlotte Brontë, *Villette*, și un fior de bucurie pură îi străbătuse degetele, ca un șuvoi de apă rece, ușor și vesel, dar uluitor în intensitatea sa.

Apoi i se întâmplase și cu a treia carte. Un volum de poezii de Ella Wheeler Wilcox, numit *The Kingdom of Love*. Dar energia masculină stătută a cărții se simțea ciudat de nepotrivită cu titlul său romantic, dovadă a faptului că ecoul unei cărți nu avea prea mult de-a face cu titlul sau cu subiectul său. Energia cărților părea să fie, mai degrabă, o reflexie a posesorilor lor.

În cele din urmă, își adunase curajul să îl întrebe pe Frank despre aceste ecouri. Se temuse că acesta avea să îi spună că citise prea multe povești. În schimb, el ascultase cu atenție tot ce îi spusese ea și apoi o surprinsese cu răspunsul său:

– Cărțile sunt ca oamenii, Ashlyn. Absorb ce se întâmplă în jurul lor. Fum. Grăsime. Spori de mucegai. De ce nu și sentimente? Sentimentele sunt la fel de reale ca toate celelalte lucruri. Nimic nu este mai personal decât o carte, mai ales una care a devenit o parte importantă a vieții cuiva.

Ochii ei se deschiseseră mari de mirare.

– Cărțile au sentimente?

– Cărțile *sunt* sentimente, replicase el simplu. Ele există pentru a ne face pe noi să simțim. Pentru a ne conecta cu ce se află înăuntru, uneori cu lucruri despre care nici nu știm că sunt acolo. Este normal să credem că ceva din ceea ce simțim atunci când citim... rămâne acolo.

– Și tu poți? Să simți ce a rămas acolo?

– Nu. Dar asta nu înseamnă că alții nu o pot face. Mă îndoiesc foarte mult că tu ești prima. Sau că vei fi ultima.

– Deci nu ar trebui să mă tem când se întâmplă?

– Nu cred, nu. Își scărpinase bărbia un moment. Ce descrii tu este un fel de dar. Iar darurile ar trebui folosite. Altfel, de ce le-am avea? Dacă aș fi în locul tău, aș căuta să devin mai bun la asta, să știu cum funcționează. Așa, nu te vei speria când se întâmplă.

Așa că exersase. Se jucase puțin de-a detectivul. Cu ajutorul lui Frank, descoperise că ceea ce trăise ea avea, de fapt, un nume. Psihometrie. Termenul fusese folosit în 1842, de către medicul Joseph Rodes Buchanan, iar în 1863 un geolog numit Denton publicase o carte cu titlul *The Soul of Things*. Pe scurt, ea era genul care simțea empatie, dar prin cărți.

Frank avusese dreptate. Cărțile erau ca oamenii. Fiecare avea propria energie unică, un fel de semnătură sau amprentă, iar, uneori, energia aceea era molipsitoare. Ashlyn își atinge acum palmele de blugi, încercând să se scuture de tristețea care îi pătrunsese în degete din cutia cu cărțile de bucate. Era partea mai puțin plăcută a darului ei. Nu toate ecourile erau unele fericite. La fel ca oamenii, cărțile aveau parte de durere – și, tot ca oamenii, o țineau minte.

De-a lungul anilor, învățase să își limiteze expunerea la cărțile îmbibate cu ecouri negative și să dea cu totul laoparte anumite cărți. Dar, în zile ca aceasta de azi, evitarea nu era posibilă. Tot ce putea face era să lucreze repede.

Ultima cutie conținea mai multe romane, toate într-o stare bună, dar nimic din ce putea folosi la magazin. Apoi,

apropiindu-se de fundul cutiei, dădu peste o ediție broșată a cărții lui Kazuo Ishiguro, *The Remains of the Day*.

Nu era nimic special. De fapt, cartea era într-o stare destul de proastă, cu paginile îngălbenite și cotorul plin de riduri. Dar ecoul său era imposibil de ignorat. Intrigată, luă cartea în poală și își puse palma peste copertă. Era un joc pe care îl juca uneori, încercând să ghicească dacă o carte conținea vreo dedicație și, dacă da, ce ar fi putut spune. Îi plăcea să își imagineze cum anume ajunsese un anumit volum în mâinile proprietarului său – și de ce. De ce acea carte anume și cu ce ocazie? O aniversare sau o absolvire? O promovare?

Citise o mulțime de dedicații de-a lungul anilor, unele drăguțe, unele amuzante, unele atât de incisive, încât ochii i se umpluseră de lacrimi. Exista ceva delicios de intim în a deschide o carte și a citi cele câteva cuvinte scrise pe prima pagină, ca și cum ar fi aruncat o privire în viața sa emoțională, care nu avea nimic de-a face cu autorul ei și avea totul de-a face cu cititorul.

Fără un cititor, cartea era o foaie albă, un obiect fără suflu. Dar, odată ce o carte devenea parte a lumii unei persoane, începea să trăiască, avea un trecut și un prezent – și, dacă era bine îngrijită, un viitor. Forța aceea vitală rămânea pentru totdeauna în carte, o semnătură energetică similară cu a proprietarului său.

Unele cărți purtau un amestec de semnături și erau mai greu de descifrat – de obicei, acelea trecute prin mai multe mâini. Aceasta era vibrația pe care o simțea venind de la exemplarul lui Ishiguro. Multe straturi. Foarte intense. Tipul de carte care aproape întotdeauna avea o dedicație. Dând laoparte coperta, văzu că și aceasta o avea.

Dragă,

Onoarea nu se referă la sânge sau la un nume. Se referă la curaj și la apărarea dreptății. Tu, dragostea mea, ai ales

mereu onorabil. Poți fi mereu mândru de acest lucru, la fel cum și eu sunt mândră de bărbatul cu care m-am căsătorit.

Catherine

Părea să fie un fel de asigurare, cuvinte de alinare oferite unei inimi tulburate, dar energia pe care o transmitea cartea și senzația apăsătoare, umedă, care părea să fie îndoială, alături de urme de vină și regret, indicau faptul că acel *dragă* – oricine ar fi fost – nu fusese tocmai convins.

Ashlyn închise cartea, plasând-o cu hotărâre în grămada de *nu*, apoi se întinse după ultima carte din cutia de carton. Simți un val în stomac în timp ce ridica volumul, senzația aceea care îi spunea că, în sfârșit, descoperise ceva ce merita. Era un volum mic, dar frumos.

Piele marocană, cotor striat, coperte de un albastru marmorat – și, dacă nu se înșela, părea să fie un volum legat de mână.

Își ținu respirația în timp ce examina cartea. Nu părea deloc uzată. Legătura era strânsă, în stare bună. Conținutul era îngălbenit, dar altfel intact. Se uită la literele aurii, în relief, de pe cotor. *Regretând-o pe Belle*. Nu era un titlu familiar. Se încruntă, continuând să studieze cartea. Nu se vedeau niciunde nici numele autorului, nici cel al editurii. Ciudat, dar nu nemaiiauzit. Dar ceva nu era bine.

Cartea era straniu de tăcută. De-a dreptul mută. Se simțea ca o carte nouă, înainte ca ecoul proprietarului său să se lipească de ea. Poate că fusese un cadou nedorit, o carte ce rămăsese necitită? Gândul acesta o întristă. Cărțile dăruite trebuiau *mereu* citite. Dădu coperta, căutând pagina de copyright. Nu găsi una. Exista însă o dedicație.

Cum, Belle? După tot ce s-a întâmplat... cum ai putut s-o faci?

Ashlyn se uită lung la rândul acela. Scrisul era ascuțit, cuvintele ca niște cioburi fiind menite să rănească, să taie. Dar în spațiile dintre ele exista și tristețe, țesută printre elipse, dezolarea unei întrebări rămase fără răspuns. Dedicția nu era nici semnată, nici datată, implicând că destinatarul nu avea nevoie de aceste informații. O cunoștință intimă, așadar. Poate o iubită sau o soție. *Belle*. Numele ieșea în evidență pe pagină. Poate că așa o chema și pe destinatară cărții? Iar cel care o dăruise era autorul?

Intrigată, începu să dea paginile, căutând numele autorului, editura, detalii despre tipografie. Dar nu găsi nimic. Nici un indiciu despre cum ajunsese pe lume această carte ciudată și frumoasă.

Absența paginii de copyright sugera că volumul ar putea aparține domeniului public, însemnând că ar fi fost scrisă înainte de 1923. Dacă așa stăteau lucrurile, era într-o condiție uimitoare. Dar mai exista o posibilitate, una care părea mai probabilă. Era posibil ca volumul să fi fost legat din nou cândva, iar legătorul nu putuse include pagina originală de copyright.

Unele dintre pagini s-ar fi putut pierde sau deteriora. Era posibil, cu siguranță. Ea însăși avusese sarcina de a lega cărți care ajungeau în magazinul ei în plase de cumpărături, pagini ținute laolaltă cu sfoară sau cu benzi din cauciuc, cu copertele lăsate să mucegăiască în subsoluri umede, comori găsite în poduri, ale căror pagini erau atât de uscate, încât se sfărâmau la cea mai mică atingere. Dar niciodată nu dăduse peste o carte căreia să îi lipsească toate indiciile privind originea sa.

Oamenii reconșiau cărți vechi din tot felul de motive, dar aceste motive se încadrau mereu într-una din două categorii: valoare sentimentală sau valoare de colecție. În fiecare caz, păstrarea numelui autorului era esențială.

De ce și-ar fi bătut cineva capul și ar fi cheltuit atât pentru a lega cartea, omițând apoi detalii atât de importante? Doar dacă omisiunea nu fusese cumva intenționată. Dar de ce?

Atrasă de promisiunea unui mister literar, Ashlyn deschise cartea. Tocmai o deschisese la primul capitol, când ceva care părea un fior de curent electric îi traversă degetele. Uluită, își trase repede mâna înapoi. Ce se întâmplase? Cu un moment în urmă, cartea fusese tăcută – lipsită de puls –, până când o deschisese și trezise la viață ceea ce trăia înăuntru, la fel cum se întâmplă când se deschide o ușă și un foc mocnit izbucnește deodată în flăcări. Era o experiență nouă, una pe care intenționa categoric să o exploreze.

Cu respirația oprită, își puse palmele deschise peste pagini, pregătindu-se pentru ceea ce avea să vină. Fiecare carte se prezenta diferit. Cele mai multe ofereau o senzație fizică subtilă. Un murmur pe care îl simțea în fălci, un fior brusc în stomac. Alteori, ecourile erau mai intense. Un țuțit în urechi sau o senzație înțepătoare în obraji, ca și cum tocmai ar fi fost palmuită. Ocazional, înregistra senzațiile sub forma gusturilor sau a mirosurilor. Vanilie. Cireșe coapte. Oțet. Fum. Dar, de data aceasta, se simțea diferit, cumva mai profund, visceral. Gust intens de cenușă pe vârful limbii. Arsura lacrimilor în fundul gâtului. O durere tăioasă în mijlocul pieptului.

O inimă distrusă.

Și totuși, nu simțise nimic înainte de a deschide cartea, ca și cum ecourile își ținuseră respirația, așteptând momentul potrivit. Dar cât de mult? Și *ale cui* ecouri? Dedicția – „Cum, Belle?” – era clar adresată unei femei, dar cartea oferea o energie clar masculină.

Examină din nou cotorul, se uită pe ultima copertă, la sfârșit, sperând să găsească vreun indiciu cu privire la originea cărții. Nu găsi nimic. Era ca și cum cartea s-ar fi materializat din aer, un volum-fantomă, existând în afara timpului și a spațiului literar. Atâta doar că o ținea în mână. Iar ecourile ei erau foarte reale.

Își ridică palmele de pe pagini, scuturându-și degetele mâinii drepte, încercând să atenueze durerea surdă pe care o simțea

în palmă. Cicatricea își făcea din nou simțită prezența. Se uită la leziunea sub forma unei luni în creștere, care se întindea de la degetul mic la baza degetului mare. Un ciob de sticlă pe care îl prinsese în mână într-un moment de panică.

Rana se vindecase fără nici un incident, lăsând în urmă o linie curbă de carne albă, care îi traversa palma. Ashlyn își apăsa cu putere degetul mare în palmă și își flexă în mod repetat degetele, un exercițiu pe care îl învățase după accident, pentru a preveni contractura. Poate că era timpul să încetinească puțin cu legătoria și să îi ofere mâinii timp pentru odihnă. Apropo de legătoria, era timpul să se întoarcă la magazinul ei.

După ce puse cărțile refuzate înapoi în cutiile lor, duse volumul misterios în față, unde îl găsi pe Kevin lustruind cu atenție un radio din bachelită roz.

– Se pare că ai avut noroc de data aceasta, spuse el, luând cartea și deschizând-o scurt, închizând-o apoi cu o ridicare din umeri. Nu am auzit niciodată de ea. De cine este?

Ashlyn se uită la el, uimită că nu simțea nimic din emoțiile care fierbeau în carte.

– Nu știi. Nu există numele autorului, nici pagina de copyright, nici vreun indiciu cu privire la editură. Cred că a fost legată din nou cândva. Sau poate că a fost una dintre publicațiile de serie mică – câteva copii ale romanului unchiului John, tipărite pentru familie și prieteni.

– Și crezi că cineva ar vrea o carte ca asta?

Ashlyn îi făcu cu ochiul, conspirativ.

– Probabil că nu. Dar mie îmi plac misterele.

CAPITOLUL 2

ASHLYN

*Unde altundeva mai este natura umană atât de slabă
ca într-o librărie?*

Henry Ward Beecher

Ashlyn încuie ușa în urma ei, savurând liniștea calmă care cobora de fiecare dată când pășea pe ușa micului magazin An Unlikely Story, sentimentul că era întregă, completă și că aparținea aceluși loc.

Magazinul era al ei de aproape patru ani, deși, într-un fel, îi aparținuse întotdeauna. Așa cum și ea îi aparținuse. De când își aducea aminte, magazinul îi dăduse sentimentul de acasă, cărțile aliniate pe rafturi fiind asemenea unor prieteni vechi. Cărțile erau ceva sigur. Aveau intrigi care urmau tipare predictibile, începuturi, cuprinsuri și sfârșituri. De obicei, fericite, dar nu întotdeauna. Dar, dacă într-o carte se întâmpla ceva tragic, o puteai închide și alege una nouă, spre deosebire de viața reală, unde evenimentele se desfășurau adesea fără consimțământul protagonistului.

Cum ar fi un tată care nu își putea păstra serviciul. Nu pentru că nu era suficient de deștept sau de capabil, ci pur și simplu pentru că era prea furios. Întreaga vecinătate cunoștea